

ДИМИТЪР БЪРДАРСКИ

ЗАКОНЪТ НА КОСМОСА

chitanka.info

Мъжът в синия скафандър се изправи бавно. В първия момент бе обхванат от паника, после разумът надделя. Отново се наведе над апарата. Нямаше никакво съмнение! Червената стрелка показваше повишена интензивност на излъчването.

При това положение беше абсолютно сигурно, че след осемнадесет часа Сънцето щеше да изригне мощен поток от смъртоносни лъчи. Мъжът не веднъж бе гледал смъртта в очите. За няколко секунди той пресметна колко време ще им бъде необходимо да се изкачат на хълма, който пречеше на праята радиовръзка със станцията, да бъдат подгответи трите всъдехода и да се прехвърлят на обратната страна. Там самата планета щеше да бъде естествен щит срещу излъчванията... Можеше да въздъхне облекчено. И този път смъртта ще бъде изпреварена. До върха имаше не повече от двадесет километра. Ще ги изминат за два часа, защото привличането тук беше няколко пъти по-слабо от това на Земята.

Огледа се наоколо. Огромната виолетова равнина беше пуста. Отделните скали, разхвърляни тук-там, напукани от времето, само усиливаха самотата на това място.

— Какво има? — в гласа на другия се долавяха по-скоро нотки на любопитство, отколкото на страх. Беше съвсем млад. Едва завършил Висшата академия и го изпратиха на двегодишен стаж тук, на Орфей, най-малката планета в системата на оранжевата звезда В-7. Като всеки млад астронавт мечтаеше за приключение, което после гордо ще разказва на другарите си.

Докато му обясняваше положението, мъжът си мислеше, че неговият син сега щеше да бъде като този младеж, ако не беше катастрофата с „Циолковски“. Но всичко това беше минало. Спомените не можеха да изместят от съзнанието му мисълта за надвисналата опасност над цялата експедиция.

— Да вървим, Игор — каза той.

Тръгнаха. Младежът слушаше внимателно. Към Афанасий изпитваше уважение, граничещо с обожание. В Академията за него се разказваша легенди. Веднъж той и още един пилот били затворени в танкетата си на десетина метра от кораба. Вратата блокирала и ги заплашвала смърт от задушаване. За помощ отвън и дума не можело да става — били единствените хора на планетата. Но Афанасий не загубил самообладание. Нагласил танкетата в такова положение, при

което изстреляният от оръдието в предната част на танкетата нажежен лъч се отразил в покрития със свръхтвърда сплав реактор на звездолета и попаднал точно на вратата, която се разтопила за няколко секунди. След това танкетата не била годна за работа, но космонавтите се спасили. Такива истории се разказваха за Афанасий... До върха оставаха само пет километра. Въздухът в апаратите им привършваше. Бяха предвидили това още на тръгване и Игор взе два апарата за смяна.

Тогава дойде вторият удар! Погледът на младежа падна върху циферблата на апарата, преметнат през рамото му. Беше извършил непростима грешка. Основен закон за астронавта е да провери изправността на уредите преди да излезе извън станцията. А той беше взел... празни апарати. Празни! Съзнанието отказваше да възприеме това, което виждаха очите. Но уредът не лъжеше. Апаратите бяха празни. Афанасий бе разбрали. По микрофона Игор чу гласа му — съвършено спокоен и равен както винаги:

— Минавам на резерв.

Това беше неприкосновеният запас от въздух, който се използваше само при крайна необходимост. Той продължаваше живота с петнадесет минути. А до върха имаше още половин час. В този момент една мисъл мина през ума на Игор. До върха трябваше да стигнат, ако не двамата — то един. Кръвта лудо заби в слепоочията му.

„Грешката беше твоя. Трябва да понесеш всички последствия — нашепваше някакъв глас в него. — В Космоса се греши само веднъж и всяка грешка се заплаща скъпо!“

Игор се обърна назад. Още не бе отворил уста да проговори, когато Афанасий каза:

— Сам виждаш — двамата няма да стигнем, а някой трябва да предупреди станцията. Ще вземеш моя апарат и ще продължиш. Ти си млад. Жivotът е пред теб. А аз след две години свършвам службата. Не протестирай, побързай докато не е станало късно!

— Не — изкрещя Игор. — Само това не! Това е убийство. Вината е моя!

Игор щеше да каже още нещо, но мъркна. „Всичко, което той казва е правилно — крещеше нещо в него. — Съгласи се! Жivotът е пред теб. Защо да Умираш толкова млад. В станцията е Ина! Ти трябва да я спасиш! Съгласи се!“

„Това е подло“ — бунтуващ се съвестта.

„Това е разумно — отвръщаше гласът. — Ти имаш още много неща да дадеш на хората“.

„Не, не бива!“ — твърдеше съвестта.

Изведнаж... сети се, че се намираха в района на автомата-танкета.

— Какво става? Какво смяташ да правиш? — недоумяваше Афанасий.

Игор беше включил предавателя на пълна мощности зовеше:

„AT-4! AT-4!“ Никога не бе предполагал, че времето може да тече толкова бавно. Минута. Две. И иззад възвищението се показва блескавият корпус на танкетата. Той се втурна към нея. Афанасий го последва. Игор имаше чувството, че ще полудее от щастие. С танкетата щяха да стигнат много по-бързо до върха. И което беше по-важно — там имаше кислород, там беше животът. С огромни плавни скокове двамата се носеха напред. До живота оставаха само петдесетина крачки.

Тогава дойде третият удар! Една пукнатина, покрита със слой виолетова почва, съвсем неразличима отстрани, погълна безшумно танкетата. Всичко стана за по-малко от секунда. Игор спря замаян. Целият свят помръкна. Небето стана още по-черно. Миговете се превърнаха във векове. Слънцето — този синкав октопод — протегна хилядите си пипала за да ги сграбчи. Тях, двете нищожни малки прашинки живот, запокитени някъде сред огромната, мъртва; безжизнена природа. Мисълта му се луташе бясно без да намери изход.

— Чист мат — чу гласа на Афанасий. И изтръпна от свръхчовешкото самообладание на този човек. Даже в това отчаяно положение старият пилот намираше сили да се надсмива над себе си.

„Не! — твърдо реши Игор. Онзи другият глас беше изчезнал някъде. — Той е по-достойният и ще живее. Трябва да живее! Ще живеят и шестнадесетте в станцията. Само него няма да го има. Така е по-добре. Такава е професията на астронавта. Който го е страх да се раздели с живота, не бива да става астронавт.“

Странно колко легко беше сега, след като всичко беше решено. Нямаше го онова раздвояща личността колебание. Нямаше и страх. Оставаше едно спокойствие. Едно хладно спокойствие.

Игор откачи от гърба апаратата си и се обрна... Тогава видя Афанасий. Той лежеше на земята с разперени ръце. В лявата държеше

бутилката със сгъстен въздух, а в дясната ръка още стискаше лъчевия пистолет. Тънката нажежена струйка беше засегнала смъртоносно сърцето. На лицето бе застинала усмивка. В широко отворените сини очи, впили безжизнен поглед в бездната, се отразяваща Сънцето.

Игор се наведе ужасен и внимателно взе бутилката. Постоя малко коленичил, после тръгна напред. Към върха, където бяха другарите...

Публикувано в списание „Авиация и космонавтика“, брой 9/1969

Г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.